

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 25 Αὐγούστου 1952 (Π.Ο.Η.) "Ετος ΣΤ'. Ἀριθ 136 - Τμή Φύλλου Δεχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησία δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΛΑΙΛΑΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΦΟΔΡΟΝ ΑΝΕΜΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διευλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*Σιώπα πεφίμωσο...
Καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη
(Μάρκ. 4 37)*

Ἐνέσκηψε βαρεία ἡ καταιγὶς τοῦ διωγμοῦ καὶ λαίλαψ ἀνέμου σφοδροῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐσάλευσαν τὸ πλοῖον τῆς Ὁρθοδοξίας τόσο, ὥστε πολλοὶ ἐπίστευσαν, ὅτι τοῦτο ἀπώλετο καὶ ἐκ τῶν ἐπιβαίνοντων οὐδεὶς ἤθελε σωθῆ.

Οἱ πιστεύσαντες ὅμως οὕτως, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκούσουν τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου λέγοντος περὶ τοῦ πλοίου τῆς Ὁρθοδοξίας ὅτι «Τοῦτο κλυδωνίζεται ἀλλ' οὐ καταποντίζεται».

Πόσον ὁμοιάζει ἡ λαίλαψ τοῦ ἀνέμου τοῦ καθ' ἡμῶν διωγμοῦ, μὲ ἐκείνην τὴν ὁποίαν συνήνησε τὸ ἱερὸν πλοῖον τὸ μεταφέρειν τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τοὺς Μαθητάς Του εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης, καθὼς ἀφηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος λέγων ταῦτα :

«Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλης, τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλον εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε αὐτὸ ἤδη γεμίζεσθαι, καὶ ἦν, ὁ Ἰησοῦς, ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων καὶ διεγείρουσιν αὐτὸν καὶ λέγουσιν αὐτῷ : Διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα ; καὶ διεγερθεὶς, ὁ Ἰησοῦς, ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί δειλοὶ ἐστε οὕτω ; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν ;»

Πράγματι, ὅταν ἡ ὥρα αὕτη ἀφήγησις τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἀναγινώσκεται ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες ἔζησαν καὶ ἐδοκίμασαν τὰς σκληρὰς συνεπειὰς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καὶ ἀνηκούστου κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων διωγμοῦ, βλέπουν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης διαγραφομένην εἰκόνα, ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ διωγμοῦ τούτου, ὅστις ὑπῆρξε τῇ ἀληθείᾳ λαίλαψ ἀνέμου σφοδροῦ.

Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλης καὶ τὰ κύ-

ματα εἰσέρχονται μέχρι τοῦ σημείου νὰ γεμίσουν αὐτό !

Ἀληθῶς λαίλαψ ἀνέμου μεγάλου ὑπῆρξεν ὁ καθ' ἡμῶν διωγμὸς καὶ εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀγωνιζομένων εἰσεχώρησαν τὰ ὕδατα τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, καὶ μάλιστα καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δυνάμενος σῶσαι ἡμᾶς Κύριος ἐφαίνετο καθεύδων ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον.

Πόσον ὑπῆρξε φοβερὰ ἡ ἀγωνία καὶ πόσον ἀπειλητικὸς ὁ κίνδυνος !

Αἱ κραυγαὶ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου, αἱ θερμοὶ ἐπικλήσεις τῶν ἀγωνιζομένων, οἱ λιβανωτοὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων καὶ οἱ στοχασμοὶ τῆς ἱερᾶς ἀποσιώσεως πρὸς τὴν ἀρμόνητον καὶ ἀγνήν Νύμφην τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅλα αὐτὰ ἀπετέλεσαν μίαν κραυγὴν δυνατὴν χιλιῶν στομάτων, ὡς ἐξ ἑνός, ἥτις, κραυγὴ, ἀφύπνισε τὸν καθεύδοντα ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον Σωτῆρα, καὶ ἑκεῖνος διεγείρεται καὶ ἀκούει τῆς φωνῆς τῶν δεομένων ἐν θλίψει, ἐπιτακτικῶς δέ, ὡς εἶχεν ἐξουσίαν, προστάγματι ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ ἐγένετο γαλήνη !

Τῇ ἀληθείᾳ ἐγένετο γαλήνη καὶ οἱ πρὶν εἰρεθέντες ἐν κινδύνῳ, ἀπολαύουσι τώρα τῆς γαλήνης τὴν ἱερπνότητα καὶ τὴν ἀγαλλίαν τῆς εἰρήνης. Ὡς ἔχη δόξαν ὁ Δοτὴρ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Θεὸς καὶ Ὑπερασπιστὴς τῶν Ὁρθοδόξων Ἀληθεῖων.

Μετὰ τὴν κατάπausιν τοῦ ἀνεμοστροβίλου τούτου καὶ τῆς ἀνευ προηγουμένου καταιγίδος τοῦ διωγμοῦ, προβάλλονται εἰς τοὺς διασωθέντας καὶ λυτρωθέντας Ὁρθοδόξους Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς ὑψίστα καθήκοντα συγχρόνως δὲ ἱερὰ καὶ βαρύντα καθήκοντα περισுλλογίης, καθήκοντα πρὸς πάντας κατεύθυνσιν, ἅτινα, ἕκαστος ἐν τῷ κύκλῳ του, ἔχων πίστιν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ προθύμως.

Πρώτιστον δὲ πάντων τῶν καθηκόντων τούτων

εἶναι ἡ πρὸς τὸν Δοτῆρα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως ἡμῶν ἐκ τῆς ἀπειλῆς τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, τὸν Χριστὸν δηλονότι καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, Ὅστις ἀφήνει πρὸς στιγμήν νὰ δοκιμάζωνται τὰ πρὸς τὰς θείας Του ἰσχυρὰ τέκνα Του, ἵνα διὰ τῶν δοκιμασιῶν ἀναδειχθῶσιν οἱ δυνατοὶ καὶ ἐκτιμηθῶσιν οἱ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀφωσιωμένοι· ἀκόμη δέ, ἵνα, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν, κατὰ καιροὺς γίνεται κατὰ-δηλος ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ δικαίου.

Πρὸς Αὐτὸν ἀνήκει πᾶσα δόξα, εὐχαριστία καὶ τιμὴ, ἥτις δύναται εὐπροσδέκτως νὰ ἀπονεμηθῇ Αὐτῷ ὑφ' ἡμῶν, ἐὰν προσφέρωσιν αὐτὴν στενωῶς συν-δεδεμέναι καὶ ἠνωμέναι ἡ καρδιά, ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς.

Τὰ τρία αὐτὰ πνευματικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ, ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς, δύνανται νὰ ἐπιτύχουν τὴν εὐπροσδέκτον προφορὰν τῆς Λατρείας τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ πλούσιον Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, ἐὰν ἀρωματισθῶσιν ὑπὸ τοῦ οὐρανίου ἀρώματος τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Ἀρωματίζόμενα δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μεθυστικοῦ ἀρώματος τῆς ἀγάπης καὶ αὐτὰ θὰ ἀποπνέουσιν τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης εὐωδίαν, ἥτις θὰ συνοδεύῃ τὴν εὐχαριστίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν λατρείαν μέχρι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν ὅπως, πάντες οἱ ἀγωνισθέντες εἰς τὸν ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα, ἐξαγνίσωμεν καλῶς τὴν ψυχὴν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀποκαθάρσωμεν ἀπὸ παντὸς πάθους, μίσους, φθόνου, ἐγωϊσμοῦ, ὑπερηφανείας ἰδιοτελείας, μνησικακίας καὶ ἀπὸ πάσης κακίας καὶ ἀδικίας, καὶ λουσθῶμεν μὲ τὰ μύρον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον συγχωροῦντες· ἐτι καὶ πάντας τοὺς ἔχθρους ἡμῶν, ἵνα εὐπροσδέκτον ποιήσωμεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν λατρείαν, καὶ εὐχαριστίαν.

Τότε δὲ καὶ μόνον θὰ ἀντλήσωμεν τὰς δυνάμεις πρὸς ἀντιμετώπισιν νέας τυχόν δοκιμασίας.

Ἡ τρικυμία δὲν ἐκόπασεν ἀπολύτως, οὔτε καὶ ἀποκλείεται νέα καταιγὶς ἢ νέος ἀνεμοστρόβιλος, δεδομένου ὅτι οἱ καιροὶ εἶναι χαλεποί, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε θέλουν παύσῃ οἱ ἀνέμοι τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν θείων ἀληθειῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἕως ὅτου καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν. «*Ὅτις ἐστὶ ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου*, ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν, καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός».

Διὰ ταῦτα πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἐτοιμοὶ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας ἠνωμένοι πρὸ παντὸς ἁρρήκτους, μὲ τὸν ἱερὸν καὶ οὐράνιον σύνδεσμον τῆς οὐρανίου ἀγάπης, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ἀκούσωμεν τὸ τοῦ Κυρίου «*Τὶ δειλοὶ ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν;*» Ὁ Κύριος δὲ ἡμῶν, ἂν καὶ καθεύδων φαίνεται, εἶναι πάντοτε ἐτοιμος ἵνα εἰς πᾶσαν δύσκολον στιγμήν ἐπέμβῃ καὶ ἐπαναλάβῃ τὸ «*Σιώπα περίμωσο*».

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

*Παρ' ἐγκρίτων νομικῶν, φίλων τοῦ ἡμετέρου Ἀγῶ-
νος, συνετάγη ἐμπειριστατωμένη γνωμάτευσις, ἀναφέ-
ρουσα ὅλους τοὺς νομικοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι καθιστοῦν
ἐπισφαλεστάτην τὴν ἐπαίχοντον ΜΕ! πράξιν, καὶ μᾶς
κατοχυρώνουν θετικῶς Ἡ γνωμοδότησις αὐτὴ ὑπεβλή-
θη εἰς τὰς ἀρμοδίας Κρατικὰς ἀρχάς. Τὴν παραθέτο-
μεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας, διὰ νὰ δια-
φωτισθοῦν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ καὶ νὰ κατευθύνουν ἀνα-
λόγως τὰς ἐνεργείας των.*

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

Ἡρωτήθημεν ἐὰν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἔχει τὴν νομικὴν εὐχέρειαν νὰ ἀνακαλέσῃ, νὰ κα-
ταργήσῃ, ἢ νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)3
Ἰανουαρίου 1951 πράξιν Του.

Ἡ γνώμη μας εἶναι Ἡ ἐξῆς :

1. Ἐχει κριθῇ κατὰ τρόπον, εἰς θεωρητικὴν μό-
νον ἀντιγνωμίαν καταλείποντα ἕδαφος, ὅτι «ἡ πράξις
αὕτη στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτήρος, μὴ παρέχου-
σα καθ' αὐτήν νέον καὶ αὐτοτελὲς νομικὸν ἔρεισμα
πρὸς περαιτέρω ἐκδοσιν ἀτομικῶν διοικητικῶν πρά-
ξεων ἢ λήψιν μέτρων ἐκτελέσεως πέραν τῶν ὑπὸ
τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένων. Κατ' ἀ-
κριβολογίαν δι' αὐτῆς, ἐκδοθείσης οὐκ κατ' ἀσκήσιν
ἰδίας τινὸς κανονιστικῆς ἢ ἀποφασιστικῆς ἀρμοδιό-
τητος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, οὐδὲν ἕτε-
ρον ἐπιχειρεῖται ἢ ἡ προγραμματικὴ ἐπαγγελία τῆς
Κυβερνήσεως ὡς τοιαύτης καὶ οὐχὶ ὡς διοικητικῆς
ἀρχῆς, περὶ τῆς ἀπαρεγκλίτου ἐν τῷ μέλλοντι ἐφαρ-
μογῆς τῶν κειμένων νόμων τῶν διεπόντων τὰ εἰς
τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἀναγόμενα διοικητικῆς ἢ
δικαστικῆς φύσεως εἰς ἅτινα ἀναφέρεται, χωρὶς τὸ
παράπαν νὰ τροποποιήται τὸ ἐκ τῶν νόμων ὑφιστά-
μενον καθεστὸς» (Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐν
Ὁλομελείᾳ 1055)1951).

Ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην τὸ Ὑπουργικὸν Συμ-
βούλιον ὡς Κυβέρνησις, ἐλεύθερον ἀπὸ παντὸς νομι-
κοῦ δεσμοῦ καὶ πολιτικῆν εὐθύνην μόνον ὑπέχον,
δύνανται νὰ διαγράψῃ οἰανδήποτε νέαν πολιτικὴν ἐν
τῇ ρυθμίσει τῶν σχετικῶν θεμάτων, ἐντὸς τῶν ὁ-
ρίων βεβαίως πάντοτε τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κειμένων
νόμων, ἐν ὑπερβάσει τῶν ὁποίων μόνον ἢ κατὰ τὴν
εἰδικὴν περὶ Ὑπουργῶν νομοθεσίαν ὡς εὐθύνῃ δ'
ἀνακύψῃ, χρώμενον τῆς εὐχερείας ἢν πᾶν ἐκτελε-
στικὸν ὄργανον ἔχει ἐν τοῖς πράγμασι πάντοτε, αὐ-
τὸ ὡς συνολικὸν Κυβερνητικὸν ὄργανον καὶ τὰ καθ'
ἑκαστον μέλη του ὡς χειρίζεται διακεκριμένων το-
μέων τῆς Κυβερνητικῆς δράσεως, νὰ ρυθμίζουν κα-
τὰ τὴν κρίσιν των (ἥτις πάντως δὲν θὰ πρέπει νὰ
συνιστᾷ κατάχρησιν ἐξουσίας) τὰ μερικώτερα κανονι-
στικὰ ἢ ἀποφασιστικὰ μέτρα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν
τῶν κειμένων νόμων τῶν διεπόντων τὰ εἰς τὴν ἐκ-
κλησιαστικὴν τάξιν ἀναγόμενα. Δύνανται συνεπῶς,
ἐξαγγέλλον νέαν τινὰ πολιτικὴν, ρητῶς καὶ ἀμέσως,
ἢ σιωπηρῶς καὶ ἐμμέσως ν' ἀναιρέσῃ τὴν διὰ τῆς
ρηθείσεως πράξεώς Του ἐξαγγελθεῖσαν, ἢν οὕτω ν'
ἀνακαλέσῃ, νὰ καταργήσῃ, ἢ νὰ μεταρρυθμίσῃ.

2) Καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅμως, ὅτι ἡ ὡς εἰρηται
πράξις ἀποτελεῖ διοικητικὴν τοιαύτην, εἶναι κατ'

ἀρχὴν ἀνακλητῆ, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει σχετικὴ δεσμευτικὴ διάταξις ἐν νόμῳ εἴτε ρητῶς ἐκπεφρασμένη, εἴτε συναγομένη ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐν προκειμένῳ τοιαύτη τις δεσμευτικὴ διάταξις ἐφ' ὅσον, ὡς ἐλέχθη, ἡ ἐξεταζομένη πρᾶξις δὲν ἐξεδύθη ἐν ὄψει καὶ εἰς συμμόρφωσιν πρὸς ὁρισμένην κανονιστικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Εἶναι ὅμως ἀνακλητὴ ἔτι μᾶλλον ἡ ἐξεταζομένη πρᾶξις, τὸ μὲν ὡς γενικὴ, μὴ δημιουργοῦσα ὑποκειμενικὰ δικαιώματα, τὸ δὲ ὡς ἐκδοθεῖσα ἐν ὄψει ὁρισμένων πραγματικῶν συνθηκῶν, μνημονευομένων ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς (ἥς ἐξεγέρσεως τῆς κοινῆς γνώμης κατόπιν τῆς ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν ἀποκαλύψεως τῶν σκανδάλων τοῦ παλαιομερολογιτικοῦ κέντρου Κεραττίας), ἐφ' ὅσον αἱ πραγματικαὶ αὐταὶ συνιθῆναι θὰ κριθοῦν ἐκλείψασαι.

3. Ζητήματα ὡς τὸ τῆς ἀναδρομῆς ἢ μὴ τῆς ἀνακλήσεως, τῆς συνεχίσεως ἢ αὐτοδικαίας ἀρσεως ἀτομικῶν νομικῶν καταστάσεων δημιουργηθειῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνακληθείσης πράξεως, ἀστικῶν εὐθυνῶν ἢ ὅ. ἄ. δὲν εἶναι τοῦ παρόντος.

Γενικῶς ὅμως εἰπεῖν κατὰ τὴν ὑπὸ (1) ἐκδοχὴν οὐδὲν τῶν ζητημάτων τούτων δύναται ν' ἀνακύψῃ. Ἀπλῶς ὑπὸ διαφόρως ἐξαγγελλομένην πολιτικὴν, θὰ προκύψῃ περίπτωσις διὰ καθ' ἕναστον Κυβερνητικὸν μέτρον νέας ρυθμίσεως τῶν σχετικῶν θεμάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Αὐγούστου 1952

Ὁ Γνωμοδοτῶν Δικηγόρος καὶ παρ' Ἀρεῖφ Πάγφ

Δημ. Παπαγιαννάκης

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Διονύς. Μπιτιστάτος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

ΠΟΙΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ

ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Ἀπὸ τὴν ἀντιδικίαν Μητροπολίτου καὶ Θρησκευτικῆς Ὁργανώσεως Ναυπάκτου, ἡ ὁποία προσέλαβε σφοδρὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ὠρισμένα χρήσιμα διδάγματα διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, νὰ ἴδωμεν ποῖοι πραγματικῶς ἀπειλοῦν τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν πλήρη χρεωκοπίαν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος εἰς τὴν σύγχρονον δούλην «Ἐκκλησίαν». Καὶ ἐν πρώτοις μία σύντομος ἱστορικὴ περιγραφὴ τῆς ὑποθέσεως διὰ νὰ σχηματίσῃ μίαν ἀντικειμενικὴν εἰκόνα ὁ ἀναγνώστης.

Εἰς τὴν Ναυπάκτον ἀπὸ ἐτῶν ἐλειτουργεῖ μία Χριστιανικὴ ἀδελφότης κυριῶν καὶ δεσποινίδων, «ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις». Ἡ δρᾶσις τῆς ἥτο γνωστὴ ὄχι μόνον εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ναυπάκτου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς, προκαλοῦσα τὴν βαθυτάτην ἐκτίμησιν καὶ τὸν εὐκρινῆ θαυμασμὸν ὅλων. Ἡ διαμόρφωσις τῆς, ἂν μὴ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδρυσις

τῆς ὀφείλετο εἰς τὸν ὑπέρροχον ἱεραπόστολον ἀρχιμανδρίτην Χριστόφορον Καλύβαν.

Τὸ ἔργον τῆς ἐπῆνεσε καὶ αὐτὸς ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου. Μεταξὺ τῶν ἀξιεπαίνων ἔργων τῆς Ὁργανώσεως ἦτο καὶ ἐν νηπιαγωγεῖον, λειτουρگوῦν κατὰ τρόπον τελειότατον.

Τὰ πράγματα εἶχον ἄριστα μέχρι τῆς ἀφίξεως εἰς Ναυπάκτον τοῦ ἀρχιμανδρίτου, Ἱεροκλήρου τῆς ἀδελφότητος «Ζωῆς», κ. Δέδε.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολὺ, ἤξιωσε τὴν διάλυσιν τῆς ἀγαθοεργοῦ καὶ κοινωφελοῦς Ὁργανώσεως καὶ τὴν ἔνταξιν τῶν μελῶν τῆς εἰς τὴν ἀδελφότητα «Ζωῆ». Ἐπειδὴ δὲ πολὺ ὀρθῶς ἡ ὁργάνωσις δὲν ἐδέχθη τὴν παρόλογον αὐτὴν ἀξιῶσιν, τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως ἀφορίσθησαν !!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορικὴ βάσις. Ὁ Σεβασμιώτατος Ναυλακτίας, πειθῆνιος εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ «Ζωῆ» Ἱεροκλήρου προσήγαγε εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν ὁργάνωσιν μὲ τὴν αἴτησιν τῆς διαλύσεως του.

Εἶναι θλιβερά ἡ περίπτωσις αὐτὴ καὶ μᾶς ἐνθυμίζει τὰς αὐθαιρέσις τοῦ Παιραιῶς κατὰ τὴν διάλυσιν τῶν Ὁρφανοτροφείων ἀποδεικνύει δὲ ὅτι οἱ κατὰ τόπους Ἐπίσκοποι δὲν εἶναι παρὰ αὐθαίρετοι τύραννοι, ἐνεργοῦντες κατὰ παραδόξους καὶ ἐξάλλους ἐμπνεύσεις. Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ ἐκπλήσσεται περὶ ἀπὸ τὸν περίεργον παρεμβατισμὸν τῆς «Ζωῆς». Προβάλλει ἀξιῶσεις, αἱ ὁποῖαι πείθουν τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ ἐνεργοῦν οὗτοι αὐθαιρέτως. Ἐλέχθησαν μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παρισταμένου Εἰσαγγελέως τὰ ἐξῆς φοβερά : «Καὶ ἄς λεχθῇ, παρὰ τὴν ἀξιεπαίνον δρᾶσιν τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφότητος «ἡ Ζωῆ» τῆς ὁποίας τόσον οἱ διευθύνοντες, ὅσον καὶ τὰ μέλη εἶναι καλοὶ χριστιανοί, οὗτοι αἰσθάνονται μεγαλυτέραν ἱκανοποίησιν δι' ἑνὶν Ἑβραῖον, παρὰ ὁ Ἑβραῖος αὐτὸς νὰ εἶναι χριστιανὸς καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλην ὁργάνωσιν ἐκτὸς τῆς «Ζωῆς». Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλεῖται ἀπὸ τὰς ὑπόπτους αὐτὰς παρεκκλησιαστικὰς ὁργανώσεις, αἱ ὁποῖαι μονοπωλοῦν τὴν σωτηρίαν καὶ ἀντιστρατεύονται οὕτως εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς «Μῖας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας». Ποῖος ὅμως θὰ θελήσῃ νὰ προσέξῃ τὸν μεγάλον αὐτὸν κίνδυνον ; Ἡ, κατὰ τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ «Φιλελευθέρου» 30—8—52, ἡ «Ζωῆ» εἶναι ὁργάνωσις ἰδιωτῶν ἢ ὁποία ἀντιποιεῖται δικαιώματα καὶ δικαιοδοσίαν, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἡ Ἐκκλησία, ἀποκαλύπτουν τὴν χρησιμοποίησιν ἀπαράδεκτων μεσαιωνικῶν μεθόδων καὶ σκοποῦς ἄκρως ἀντιθέτους πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ προφανῶς καλύπτοντας ἰδιοτέλειαν».

Αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἀποκομίζει καθεὶς ἀπὸ τὴν δίκην τῆς Ναυπάκτου καὶ ὁμολογουμένως κατοικτεῖ τὴν τραγικὴν χρεωκοπίαν τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ λυπεῖται διὰ τὸ ἔργον τῶν ὑπονομευτῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνότητος !

Πάντως ἡμεῖς συγχαίρομεν τὰ μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῆς Ναυπάκτου, διότι εἶναι φορεῖς ἐνὸς φιλελευθέρου πνεύματος καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως.

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ !

Υπάρχουν ὀρισμένα σιγμαι εἰς τὴν ζωὴν μας τῶν ὁποίων ἡ αἴγλη καὶ τὸ ἱστορικὸν μεγαλεῖον ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐπισκιάζουν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ νὰ χαρίζουν εἰς ἐκείνους, ποὺ τὰς ζοῦν χαρὰν καὶ ἀνεκλάλητον εὐτυχίαν.

Ἀκόμη περισσότερον αἱ σιγμαὶ αὗται καλύπτουν ὁλοκλήρους ἱστορικός ἐποχὰς καὶ δημιουργοῦν σταθμοὺς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἰδεῶν.

Τοιαῦται σιγμαὶ ἦσαν καὶ αἱ σιγμαὶ, ποὺ ἐξήσαμεν κατὰ τὸ μεγαλειώδες ἀνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

Δὲν ἦτο καὶ μικρὸν πρᾶγμα μετὰ ἀπὸ δεκαεπτὰ μηνῶν ἀντιχριστιανικὸν σφράγισμα, νὰ ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν οἱ γλυκύλαλοι ἤχοι τῶν κωδῶνων, νὰ περιλουσθοῦν ἀπὸ τὰ κατανυκτικὰ φῶτα οἱ ἱεροὶ χῶροι καὶ νὰ ἀντιχίσουν τὰ γεμάτα ἀπλότητα Ἐκκλησιαστικά μας ἀπὸ τοὺς ὕμνους.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἀνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν τὸ ἐπαδέχθησαν κυριολεκτικῶς μὲ παλλαϊκὸν συναγεμὸν τὰ διωκόμενα πλήθη.

Δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἐὰν ἐλέγετο ὅτι εἰς ἐκάστην ἐκ τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἠνοιχθήσαν προσήλθον ἄνω τῶν 5.000 πιστῶν. Αἱ Ἐκκλησίαι αὗται ἦσαν εἰς Ἀθήνας ἡ *Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος* εἰς τὴν Κυψέλην. Ἀλησμόνητα θὰ παραμείνουν καὶ θὰ ἀντηχοῦν εἰς τοὺς ψυχικοὺς θαλάμους τῶν πιστῶν οἱ λόγοι τοῦ διὰ πρώτην φεραν μετὰ τὴν ἐξορίαν του χοροστατήσαντος Πανιερωτάτου Ἀγίου Προέδρου. Μεταξὺ τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος διεκρίνοντο καὶ οἱ τρεῖς φίλοι βουλευταὶ κ.κ. Χ. Γοργιάς, Ν. Ζοριπᾶς καὶ Χ. Σκουτέρης. Ἀλλὰ καὶ ἡ *Ἁγία Παρασκευὴ* παρὰ τὸ Μοναστηράκι δὲν ὑστέρησεν εἰς κοσμοσυρροήν. Τὰ πλήθη συνεκλόνησεν ὁ ἐμνευσμένος λόγος τοῦ μαχητοῦ μοναχοῦ Μάρκου Χανιώτη. Χωρὶς ὅμως νὰ μᾶς παρεξηγήσουν οἱ Ἀθηναῖοι δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ἐξάρωμεν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Παιραϊκοῦ λαοῦ. Οὕτως εἰς τὸν *Ἅγιον Παῦλον* Παλ. Κοκκιναῖς, ὅστις κατέστη ἤδη ἱερὸν μνημεῖον διὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, παρατηρήθη πραγματικὴ ἀνθρωποπαλάσσεια, τὴν ὁποίαν πραγματικῶς συνετέλεσεν ὁ ἐμνευσμένος λόγος τοῦ κ. Σταύρου Καραμήτσου. Ἐφάμιλλος εἰς μεγαλοπρέπειαν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἐκκλησιασμός εἰς τὴν *Ὑπαπαντὴν Καλλιπόλεως*, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἐγένετο ὁμιλία.

Μιὰ ἄλλη ἀλησμόνητος σκηνὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ πανηγυρικὴ λειτουργία εἰς τὴν *Εὐαγγελιστριαν Θηβῶν*. Παρευρέθησαν ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Διακόντος, οἱ τρεῖς ὡς ἄνω φίλοι βουλευταὶ καὶ πλήθος κόσμου. Ἀξίζει δίκαιος ἔπαινος εἰς τὸν κ. Κ. Τούτουζαν, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὸν θρίαμβον τῶν Θηβῶν.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιασθέντων, ἀπὸ τὸν ζῆλον καὶ τὴν εὐσέβειάν των καὶ ἀπὸ τὸ ἐν γένει

φρόνημά των, ἀποδεικνύεται περιτράνως, ὅτι ὁ λαὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον μετὰ σκοτεινοῦ πείσματος κατέδωξαν οἱ ἀντίπαλοι, δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων δικαιωμάτων του. Τίποτε δὲν τὸν ἐπτόησε καὶ τίποτε δὲν τὸν κατέβαλε.

Κατάπληξιν ἐπροξένησεν εἰς τὰ πλήθη αὐτὰ ἡ ἀντίδρασις μερικῶν ἀστονομικῶν ὁργάνων πρὸς τὰς Κυβερνητικὰς ἐντολάς.

Ὁ Παλλαϊκὸς αὐτὸς συναγεμὸς κατὰ τὸν ἐλεύθερον ἐκκλησιασμὸν ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀγῶνος μας.

Ἐνας αὐτόπτης

ΑΛΛΑ ΒΑΣΑΝΑ !!!

Οὕτως ἐπιγράφει καθημερινὴ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἀναφερομένη εἰς τὴν πληροφορίαν, ὅτι «ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Ἄμουν Γουίλλαρντ Ἐντιουαρντς ἐφεῦρε νέον ἡμερολόγιον καὶ συνεχίζει πολυδάπανον ταξίδιον ἀπὸ τὸν κόσμον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτύχη τὴν καθιέρωσιν τοῦ νέου αὐτοῦ ἡμερολογίου του».

Κατ' ἀνακοινώσεις τοῦ ἐφευρέτου τοῦ νέου αὐτοῦ ἡμερολογίου δημοσιευόμενας εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα, αὐτὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ περιλαμβάνει 64 ἡμέρας διηρημέναις εἰς 52 πλήρεις ἐβδομάδας. Ὁ Μάρτιος, ὁ Ἰούνιος, ὁ Σεπτέμβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος θὰ ἔχουν ἀπὸ 31 ἡμέρας. Τὰ Χριστούγεννα θὰ ἐορτάζονται πάντοτε ἐν ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ, ἐνῶ ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα θὰ ἐορτάζεται πάντοτε τὴν 14ην Ἀπριλίου... Ἡ πλεονάζουσα ἡμέρα τοῦ δισέκτου ἔτους θὰ τοποθετηθῇ μετὰ τῆς 31 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου καὶ θὰ δομαζέται ἡμέρα τοῦ δισέκτου ἔτους. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν 365ην ἡμέραν, αὕτη θὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ «Πρωτοχρονιά» πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου. Καὶ ἔτσι τὰ γεννέθλιά μας καὶ κάθε ἐπέτειος θὰ ἐορτάζονται πάντοτε τὴν ἰδίαν ἡμέραν κάθε χρόνον».

Αὐτὰ ἀνακοινοῖ ἡ σοφὴ αὐτὴ νέα κεφαλὴ ἡ δὲ δημοσιεύουσα τὰς ἀνακοινώσεις αὐτὰς ἐφημερὶς μὲ κάθε δίκαιον ἀναφωνεῖ τὸ «ἄλλα βάσανα». Διότι ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν ἀπὸ 2 χιλιάδων ἐτῶν, ὅτι ὁ Ἰούνιος καὶ ὁ Σεπτέμβριος ἔχουν ἀπὸ 30 ἡμέρας ἕκαστος, τώρα πρέπει νὰ μάθῃ, ὅτι οἱ μῆνες αὐτοὶ ἔχουν ἀπὸ 31 ἡμέρας !!! Νὰ μάθῃ ἡμέραν δισέκτου ἔτους !!! Νὰ μάθῃ ἡμέραν «Πρωτοχρονιάς» !!! Νὰ μάθῃ ὅτι τὸ Πάσχα εἶνε πάντοτε εἰς τὰς 14 Ἀπριλίου !!! Νὰ μάθῃ... Νὰ μάθῃ. Νὰ μάθῃ... Καὶ δὲν ξεύρομεν τί πρέπει νὰ μάθουν οἱ δικοὶ μας νεοημερολογίται οἱ ἐνδιαφερόμενοι... διὰ τὴν πρόδοον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὴ εὐκαιροῦντες εἰς ἕτερον τι «ἢ λέγειν καὶ ἀκούειν τι ανότιον».

(Πράξ. ΙΖ! 21)

Ἐμβλήματα Συνδρομῶν

Ἐμβλήματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ

Ἀναπαυθεὶς ἐν Κυρίῳ ἐκηδεύθη τὴν 11ην τοῦ φθίνοντος μηνὸς ὁ μακαριστὸς ἐν Ἱερεῦσι Γεώργιος Φύτρος εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν. Οὗτος γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ Νήσῳ Ἰῶ τῶν Κυκλάδων, με-

Ὁ ἀείμνηστος πρὸ τοῦ ἀποσηματισμοῦ | Ὁ ἀείμνηστος μετὰ τὸν ἀποσηματισμὸν

τόκησεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀπὸ τοῦ 1922· μὴ παραδεχθεὶς δὲ ἐξ ἀρχῆς τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐξηκολούθησε ψάλλων ἐν τοῖς Ναοῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μέχρι τοῦ ἔτους 1936 ὅτε προσεχειρίσθη Πρεσβύτερος χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γερμανοῦ, καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσεν ἱεουργῶν ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ καὶ ἐν ἄλλοις Ναοῖς τῶν Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς.

Ἀρξάμενου τοῦ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τῶν Κληρικῶν αὐτῶν τελευταίου διωγμοῦ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1951 συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν διωκτῶν, ἀποσηματίσθη κακοποιηθεὶς ἐπὶ πλέον· συνεπεία δὲ τούτου ἠσθένησε βαρέως, ἐξ ἧς νόσου καὶ ἀπεβίωσεν. Ἡ κηδεαία του ἐγένετο ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παύλου Παλαιᾶς Κοκκιᾶς εἰς τὸ Γ' Νεκροταφεῖον. Ταύτην δὲ ἠκολούθησε πλῆθος λαοῦ μετὰ δὲ Ἱερέων καὶ ἐνὸς Ἱεροδιακόνου.

Διωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνα ἐκ τῶν θυμάτων τῆς θλιβερᾶς τραγωδίας τοῦ Ναυστάθμου ἦτο καὶ ὁ ἀείμνηστος ἀδελφός Στυλιανός Κολιόπουλος, ὁ θάνατος τοῦ οὐποῦ ἐλόπησε βαθύτατα ἔλους τοὺς ἀδελφούς τοῦ Παραρτήματος Σαλαμῖνος καὶ τοῦ Κέντρου.

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του ἦτο ἕνας ἀγὼν διὰ τὰ ἰδανικά τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους, καὶ εἰς αὐτὰ ἐπάνω ἐθυσίαζε τὸ πᾶν. Ἀληθινὸς θά μείνῃ ἡ ἀπάντησίς του, ὅταν ὁ θρονικός Ἀβέρωφ ἡτομάζετο νὰ ἀποπλεύσῃ ἐκ τῆς Ἑλευσίνης πρὸς τὴν Μέσην Ἀνατολήν δια νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος: «Τὶ μὲ ἐρωτᾷς»; Ὑπερᾶνω ὅλων τὸ καθήκον πρὸς τὴν Πατρίδα.

Ἐπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ καθήκον, καὶ τὸ κουρασμένον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος σῶμά του ἐσκέπασεν ἡ γαλανόλευκος Σημαία τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον στρατιώτης τοῦ Ἔθνους, ἦτο καὶ στρατιώτης τῆς Ὁρ-

θοδοξίας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε καὶ ἐξυπηρέτησε με ὅλας τοὺς δυνάμεις εὐρισκόμενος πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Μόλις ἐκηρύχθη ὁ διωγμὸς ἀμέσως ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ραφείων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἤειωσε νὰ ἴδῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Εἶθε ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πιστεως ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἀνοπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν οὐρανῷ Δικαίῳ καὶ ἐν χώρᾳ Ζώντων.

ΠΑΝΤΩΝ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ Η ΧΑΡΑ

(Ἐκκλησιαστικὸς Ὑμνος)

Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ὁδεύει ἕνα θλιβερόν καὶ ἀκανθόσπαρτον Γολγοθᾶ. Μακρὰν τῶν διαφορῶν κοινωνικῶν οὐτοπιῶν, ἕξω παντὸς πλάνου δραματισμοῦ, παραμένει μία σκληρὰ καὶ ἀτερκτο; πραγματικότητα τὴν ὁποίαν καθημερινῶς ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἂν ἀκόμη αἱ οἰκονομικαὶ καὶ πολιτιστικαὶ συνθῆκαι ἐξυφαινόν μίαν ἄνετον καὶ ἀκούραστον ζωὴν καὶ πάλιν ὁ πόνος με ὅλον του τὸ φοβερόν σύμπλεγμα δὲν θὰ ἐξημερηνίζετο. Ἡ μανοῦλα δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ ἀγωνιᾷ διὰ τὴν ἐξελίξιν τοῦ παιδιοῦ της καὶ νὰ σπαράσσῃται ἀπὸ τὴν πρόωρον ἀπώλειάν του. Τὸ ἠθικὸν ὀλισθήμα θὰ καταθλίβῃ τὴν νέαν καὶ θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μίαν πένθιμον μελαγχολίαν. Ὁ πόνος εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀπροσδοκήτους ἐκδηλώσεις καὶ τὰς ἀπαισίας αὐτοῦ μορφᾶς συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἐὰν κἀμὲν φορὰν τοῦ ἐπιτρέπει ἐλαχίστην ἀνέσιν, τὸ κάνει ἀπὸ χαιρεκακίαν, διὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πονέσῃ περισσότερον, ὅταν ἀπουτερηθῇ τῆς προσωρινῆς αὐτῆς ἀνέσεως.

Ἔτσι λοιπὸν τὸ σιδηροδέσμιον θῦμα τοῦ πόνου αἰσθάνεται τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἐνὸς φίλου, ἐνὸς στοργικοῦ προσώπου, ἐνὸς παραστάτου ἀγγέλου. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ἐνὸς προσώπου με οὐρανίαν χάριν, με γλυκεῖαν ἀπλότητα, με πλούσιον αἰσθηματισμόν, με δύναμιν ἰσχυράν. Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ εὐρίσκει εὐχαρίστως εἰς τὴν γλυκυτάτην Μορφὴν τῆς Πανυπερευλογημένης Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς αὐτὴν στρέφει τὸ ὄμμα τῆς θλιβομένης ψυχῆς του καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ παρίδῃ τὸν πικρὸν στεναγμόν. Τὸ πλῆθος τῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποδοθῇ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ οἱ συγκινητικοὶ ὕμνοι, ποὺ ἔχουν συντεθῇ πρὸς τιμὴν Της, ἀποδεικνύουν τὴν ἐξαιρετικὴν εὐλάβειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν βαθεῖαν ἐμπιστοσύνην τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον ὁ κόσμος, ὁ κόσμος βεβαίως ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχῃ ἀνοικτὰ τὰ ὄματα τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ βλέπῃ τὰς μεγάλας ἀληθείας Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡκατ' ἐξοχὴν θλιβεῖσα κατὰ τὴν ἐλάχιστον ζωὴν Της Ἐδοκίμασε τὰς πικρίας τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐξορίας, ἐγεύθη τὴν μητρικὴν ἀγωνίαν, κατεσπαράχθη ἡ μητροπαρθένος καρδιά της βλέπουσα τὴν ἄδικον καταδίκην τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της, ὑπῆρξεν ἡ θλιβομένη Μήτηρ. Συγχρόνως ὁμως ἀξιωθείσα νὰ καταλάβῃ τὰ δευτερεῖα τῆς Ἀγίας Τριᾶδος, ἀπέκτησεν ὅλην τὴν παρηγοσίαν. Ἀπέβη λοιπὸν

ΗΡΩΪΣΜΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ

Οἱ ἀκολουθῶντες τὸ Πατροπαράδοτον Ἑκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον κάτοικοι τῆς Κοινότητος Βιτώλης Λαμίας ἔχοντες νὰ ἀκούσωσι θεῖαν Λειτουργίαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διωγμοῦ, ἔχοντες δὲ ἐπὶ πλέον καὶ πολλὰ τῶν τέκνων τῶν ἀβάπτισια, μετεκατέσαντο ἐκ Λαμίας τὸν ἀκάματον ἐργάτην τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Πανοσιολογιώτατον Ἱερομόναχον Ἰγνατίον Κολοτοῦρον, ὅστις μεταβὰς εἰς Βίτωλην καὶ λειτουργήσας κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπισηρογόρησε Πνευματικῶς τοὺς Ἀδελφούς βαπτίσας καὶ τὰ ἀβάπτισια παιδιά.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως ὁ ἀστυνομικὸς Σταθμάρχης Μακροκώμης, ἐνεργῶν κατ' ἐντολὰς καὶ ὑποδείξεις τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου, συνέλαβε τὸν Ἱερέα καὶ τοὺς πρωτοστατήσαντας εἰς τὴν κίνησιν Ἀδελφούς κ. κ. Εὐάγγ. Τσιόραν καὶ Λ. Στεφαννὴν, ἐφυλάκισε παραπέμφας τελευταῖον αὐτοὺς εἰς δίκην διεξαχθεσομένην τὴν 18ην Σεπτεμβρίου.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα οὔτε ἐπτόησαν οὔτε πτοοῦν τοὺς Ἀδελφούς τῶν ὁποίων ἐτι μᾶλλον χαλυβδοῦται τὸ ψυχικὸν αἶσθημα καὶ ἡ πίστις πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Ἡ ἐκ φύσεως χαρὰ τῶν θλιβομένων. Ἀκροᾶται φιλοστόργως τοὺς μυστικὰς ψιθύρους τῶν θλιβομένων ψυχῶν καὶ σπείδει ἀμέσως νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πονεμένους. Ἡ πεποίθησις αὐτῇ τῆς ταχυτάτης ἀντιλήψεως διεμόρφωσε τὴν παράστασιν τῆς *Τορροῦ πετικοῦ*.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν τοιαύτην τιμὴν πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐκφραζομένην διὰ τοῦ πλήθους τῶν ὕμνων, τῶν φιλοτεχνουμένων ἀγίων εἰκόνων καὶ ἄλλων πολλῶν τιμητικῶν μέσων, ἀπαιτεῖται καὶ ἕνας ἄλλος τρόπος ἐκδηλώσεως τῆς πρὸς τὴν Θεοτόκον τιμῆς. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ προσπάθειά μας νὰ ἐνσαρκώσωμεν τὰ ἰδανικά ἴης. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Θεοτόκος ἀποτελεῖ τὴν προσωποποίησιν τῶν εὐγενεστέρων ἀρχῶν καὶ ἀξιών. Εἶναι ὁ πολικὸς ἀστήρ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ κατευθυνώμεθα κατὰ τὴν προσπάθειαν τῆς ἡθικῆς ἡμῶν τελειώσεως. Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ καλυτέρα τιμὴ θὰ εἶναι τὸ θετικώτερον κέρδος. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει μόνιμον καὶ σταθερὰν ἀξίαν, παρὰ μόνον ἡ ἀρετή. Διὰ τῆς ἀρετῆς, ὁ ἄνθρωπος νικᾷ τὴν ζωὴν καὶ τοὺς πόνους τῆς, σιγᾷ τὰς θλίψεις καὶ τὰς ὀδύνας, ἀναπτέρουται καὶ πλησιάζει πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ φωτός. Καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀποβαίνει καὶ ἰδανικὸς ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος.

Κατὰ τὸν μῆνα λοιπὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος, ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θεοτόκον ἄς προσπαθῶμεν νὰ μελετήσωμεν μετὰ προσοχῆς τὴν ζωὴν τῆς Θεοτόκου καὶ νὰ ἐνσαρκώσωμεν κατὰ τὸ δυνατόν, τὰς θείας καὶ ὑπερόχους ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων κατενίκησε τὴν ζωὴν καὶ ἀπέβη ἡ χαρὰ πάντων τῶν θλιβομένων.

ΙΔΟΥ ΠΩΣ ΣΚΕΠΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΥΝ ΟΙ ΟΡΘΩΣ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΙ

Εἰς τὴν καθημερινὴν ἐφημερίδα «Βῆμα» τῆς 24. 8 52 ἐδημοσιεύθη τὸ ἀκόλουθον σημεῖωμα τὸ ὁποῖον μεταφέρομεν ἐνταῦθα.

Ὁ κ. ΑΘΑΝ. Κ. ΜΙΟΜΠΟΡΑΣ, δικηγόρος, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ σημειώματος τοῦ «Βῆματος», ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος μᾶς γράφει: «Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος, ἂν τὸ ζήτημα εἶναι δογματικὸν ἐξωτερικὸν ἢ διοικητικὸν ἐσωτερικὸν τῆς Ἐκκλησίας. Τονίζω τοῦτο μόνον: Ἡ ἀστοχος, ἀσκοπος, ἀψυχολόγητος ὅσον καὶ αὐθαίρετος καὶ ἀντικανονικὴ καινοτομία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ θρησκευτικὸν ἐορτολόγιον ἐγένετο αἰτία καὶ ἀφορμὴ ὅπως μέγα μέρος τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων παραμείνῃ ἐκκλησιαστικῶς πιστὸν εἰς τὸ πάτριον ἐορτολόγιον. Εἶναι λοιπὸν ἐγκλημα ὅτι οἱ συνέλληνες οὗτοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσουσι τὸν νέον ἐορτολόγιον; Εἶναι ἀμάρτημα ὅτι μετὰ φανατισμοῦ ἀκολουθοῦν τὸν παλαιὸν τρόπον καὶ χρόνον λατρείας; Ἀρκεῖ ὅτι οὗτοι πιστεύουν τοῦτο, ὅπερ καὶ μόνον ἐξετάζεται ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος. Ἐπῆλθε, βέβαια, διαίρεσις, ὁλεθρία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ μὲ πολλὰς κοινωνικὰς συνεπείας, ὅπως ἡ τῆς συντάξεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, τὰς ὁποίας ἡ ἀρμοδία ὑπηρεσία δὲν ἀναγνωρίζει ἐφόσον δὲν προσεπικυρωθοῦν ὑπὸ τῶν νεοημερολογιτῶν ἱερέων, ὅπερ οἱ παλαιοημερολογίται ἀποκρούουν. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἐλευθερία πίστεως ποὺ πρεσβεύει τὸ Σύνταγμα; Τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν, κατὰ τοὺς κειμένους νόμους τῆς Πολιτείας ζητοῦν οἱ Παλαιοημερολογίται».

Δὲν εἶναι Παλαιοημερολογίτης ὁ γράφων, οὔτε κἂν γνωστὸς εἰς τοὺς κύκλους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ἄνθρωπος εὐθέως χαρακτήρος καὶ κρίνων ὀρθῶς καὶ ἀμερολήπτως τὰ πράγματα, καὶ τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἀποδοκιμάζει τὰ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μέτρα τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ

Ἴσως ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀπλοϊκῶν χριστιανῶν γνωρίζουσιν, ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας διανεμόμενον ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Ἀντιδῶρον ὀνομάζεται καὶ «Κατακλαστόν» καὶ «Εὐλογία Πνευματικῆς». Ἐπενοήθη δὲ καὶ ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατρῶν λεγόντων «τὸ Ἀντιδῶρον ἐθεσπίσθη ὥστε πᾶσαν ἀνάγκην ἔχειν καὶ αὐτοῖς τοῖς δυναμένοις μεταλαβεῖν τῶν ἁγίων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων, προσκαρτερεῖν μέχρι τέλους τῆς Θείας Ἱεροτελεστίας, καὶ ἐκ χειρὸς Ἱερεικῆς λαμβάνειν αὐτό (τὸ Ἀντιδῶρον) εἰς ἀγιασμόν».

Ὅθεν σφάλλουσι καὶ ἀμαρτάνουσι μέγας ὅσοι ἐκ τῶν Χριστιανῶν δὲν παραμένουσιν ἕως τέλους εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἵνα λάβωσι τοῦ Ἀντιδῶρου τὸν ἀγιασμόν καὶ τὴν

χάριν, καθὼς διέταξεν ἡ Ἐκκλησία.

Τὸ Ἀντίδωρον εἶνε τεμάχια τοῦ Προσφύρου ἐκείνου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήχθη ὁ Ἀμνὸς ὁ λειτουργηθεὶς καὶ γενόμενος ἅγιος ἄρτος καὶ σῶμα Χριστοῦ, εἰκονίζει δὲ τὸ Πρόσφορον αὐτὸ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον Μαρίαν, ἥ μάλ-
λον τὴν ἡγιασμένην Γαστέρα Αὐτῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ὁ Ἀμνὸς καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Διὸ καὶ τις τῶν Ἀγίων λέγει:

«Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μεταλήψεως τοῦ Ἀχρόν του Σώματος τοῦ ἐξ Αὐτῆς (τῆς Παρθένου Μαρίας) τεχθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος, ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ υἱοθεσία τοῖς πιστοῖς παραγίνεται· ἡ δὲ πνευματικὴ εὐλογία, καὶ ἡ ἄλλη τῶν ἀγαθῶν χορηγία τῷ τῶν Χρ-
στιανῶν γένει ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ Ἀντιδώρου, εἰκονίζοντος τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου, γίνεται καὶ πιστεύεται» (Ἀγ. Γερμαν. Κωνσταντινουπόλ.)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Διρωτῶνται πολλοί: διατί ἐπὶ τὰ Μυστήρια ἐνομοθέτησεν ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ οὔτε περισσότερα οὔτε ὀλιγότερα; Καὶ ἀπαντῶσιν οἱ εἰδικοί περὶ τὰ τοιαῦτα λέγοντες:

Διότι τόσα εἶναι ἀρκετὰ πρὸς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. Καὶ καθὼς τὸ φθαρτὸν τοῦτο σῶμα πρῶτον γεννᾶται εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἀναγεννᾶται διὰ τοῦ Θεοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἐκπλύνει αὐτὴν ἀπὸ τὴν προπατορικὴν καὶ πᾶσαν ἄλλην προαιρετικὴν ἁμαρτίαν, καὶ καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ υἱὸν τῆς κατάρας καὶ τοῦ θανάτου, υἱὸν ζωῆς καὶ υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν.

Καὶ καθὼς τὸ φθαρτὸν ἡμῶν σῶμα, ἀφοῦ γεννηθῇ, φυσικῶς αὐξάνει, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ αὐξάνει κατὰ χάριν διὰ τοῦ Ἁγίου Μύρου διδομένου εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸ βάπτισμα εἰς τὸν βαπτισθέντα, καὶ χορηγοῦντος αὐτῷ χάριν καὶ δύναμιν πνευματικῆς δωρεᾶς καὶ εὐλογίας.

Καὶ καθὼς τὸ σῶμα διὰ τὴν ζήσιν ἔχει ἀνάγκην τροφῆς, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ διὰ τὴν ζῆ πνευματικῶς, τρέφεται μετὰ τὴν ὑπέρθεον τροφήν τῆς Θείας Κοινωνίας τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ καθὼς ὅταν τὸ σῶμα ἀσθενῇ, διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Ἱατρῶν καὶ τῶν ἱατρικῶν, φαρμάκων θεραπεύεται, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἀσθενοῦσα ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἡθικῶν παραπτωμάτων, θεραπεύεται διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Πνευματικῶν Ἱατρῶν, (τῶν Πνευματικῶν Πατέρων δηλαδὴ), διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν πνευματικῶν φαρμάκων, θεραπεύεται. Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀναμάρτητος ἄν καὶ μίαν μόνον ἡμέραν εἶναι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένη εἶναι εἰς πάντα ὀρθόδοξον Χριστιανὸν Μετανοία καὶ Ἐξομολόγησις.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΥΨΗΛΟΝ ΥΠΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

(Πῶς τὸν θέλει τὸν Ἱερέα ὁ Ἱερός Χρυσόστομος)

Εἶναι γεγονός, ὅτι τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης εἶναι οὐράνιον καὶ ἐξαισιον, συγχρόνως ὅμως καὶ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικόν. Ὁ Ἱερεὺς εἶναι ἐπίγειος ἄγγελος, ἐφ' ὅσον κατ' ἐκάστην διὰ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἀκολουθιῶν προσεγγίζει Αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεὸν καὶ παρίσταται εἰς χώρον, ἐνθα καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι οὐ τολμῶσι παρακῦψαι. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρου ὁ Ἱερεὺς ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὸν παράγοντα, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐποπτεύῃ καὶ νὰ δίδῃ τὸν ἀνάλογον τόνον τῆς ἀρετῆς εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἡ ὑπέρτοχος αὐτῇ ἀποστολὴ τοῦ Ἱερέως ἀποτελεῖ καὶ τὴν πηγὴν τῆς εὐσεβείας τοῦ κόσμου εἰς τὸν θεσμόν τοῦ κλήρου καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν τοῦ κληρικοῦ. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον αὐτὸς ὁ ὁποῖος θὰ ἀποφασίσῃ, θεῖα κλήσῃ καὶ θεῖα νεύσῃ κινούμενος, νὰ διαβῇ τὸ Ἱερόν βῆμα καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν ὑπερέμειστον βαθμὴν τῆς Ἱερωσύνης, θὰ πρέπῃ νὰ προσέξῃ πάρα πολὺ· πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἡξιώθησαν τῆς τιμῆς αὐτῆς, θὰ πρέπῃ κατ' ἐκάστην νὰ ἐπαγρυπνώσιν. Τοῦτο δὲ διότι ἡ οἰαδήποτε συμπεριφορὰ τοῦ κληρικοῦ ἔχει ἄμεσον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ σωθῇ ἢ νὰ ἀπωλεσθῇ τις ἐξ αἰτίας τοῦ κληρικοῦ.

Τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψιν παραθέτομεν ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης συνιόμενοι τινὰς σκέψεις τοῦ τιτάνος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, μετὰ τὴν εὐχήν, ὅπως αὐταὶ ἀπηχίσωσιν εἰς τὰς συνεδήσεις τῶν κληρικῶν ἢ τῶν ἐφιερμένων τοῦ Θεοῦ ὑπουργῆματος τῆς Ἱερωσύνης καὶ συντελέσωσιν εἰς τὴν διόρθωσιν καὶ ἐπανόρθωσιν τοῦ κλήρου. Τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐρανίσθημεν ἀπὸ τούτων περὶ Ἱερωσύνης λόγους τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, οἱ ὁποῖοι λόγοι θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι τὸ πηδάλιον καὶ ὁ γνώμων παντός κληρικοῦ.

Ἀναφέρει λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ὅτι «πολὺς καὶ ἄφατος ἀποκείσεται μισθὸς τῷ περὶ ταῦτα ποιουμένῳ, ἃ πολλοὺ τιμᾶται ὁ Χριστός». Διὰ τῶν λόγων αὐτῶν ἐξ ἴρει τὸν θεῖον ζῆλον τῶν ἐφιερμένων τοῦ Θεοῦ ὑπουργήματος.

Εἰς ἄλλον σημεῖον τοῦ Γ'. λόγου ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐφιερμένου, ἐπὶ τοῦ μεγέθους τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἐπιδείξῃ «Εἰ γὰρ οἱ τὰς τῶν πόλεων ἀρχὰς πιστευθέντες, ὅταν μὴ συνειτοὶ καὶ λίαν ὀξεῖς τυγχάνωσιν ὄντες, καὶ τὰς πόλεις ἀνέτρεψαν καὶ ἐαυτοὺς προσαπώλεσαν, ὁ τοῦ Χριστοῦ τὴν νύμφην κατακοσμεῖν λαχόν, πόσης σοι δεῖσθαι δυνάμεως, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ καὶ τῆς ἁνωθεν, πρὸς τὸ διαμαρτεῖν;» Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ περιφλεγὴς θεράπων τοῦ Χριστοῦ, συνιστᾷ τὴν αὐτοκυριαρχίαν καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ κληρικοῦ, ὥστε «μὴ διαμαρτεῖν». Συναφῆς ἡθικὴ καὶ πνευματικὴ ἱκανότης τοῦ κληρικοῦ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ καθαρότης «Χρὴ τὸν Ἱερωμένον ὥσπερ ἐν αὐτοῖς ἐστώτα τοῖς οὐρανοῖς μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκείνων οὕτως εἶναι καθαρόν».

(Συνεχίζεται)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν 11 Αὐγούστου χοροστατήσας ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἡμῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως ἐξεφώνησε σύνοτον μὲν ἀλλὰ συγκινητικώτατον λόγον κινήσαντα πλημύραν δακρῶν ἐξ ὅλου τοῦ ἐκκλησιασματος ὑπερβάντος τὰς πάντες χιλιάδας. Ἐν περιλήψει ὁ λόγος τοῦ Πανιερωτάτου εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Πανάγαθον Θεόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, διότι ἠδόκησεν ἡ χάρις Του ὥστε μετὰ 18μηνον ἀπουσίαν νὰ εὐρίσκωμαι πάλιν ἐν μέσῳ ὑμῶν διὰ δὲ τῶν προσευχῶν ὑμῶν πάντων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐχαρίσθη εἰς ἡμᾶς ἡ ἐλευθερία αὕτη.

Πλὴν ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν δὲν ἐτελείωσε. Χρεάζεται ὅθεν ὑπομονή, ἐπιμονή, σύνεσις καὶ προσηυχὴ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νομοθετικῶς τὴν τελικὴν τακτοποίησιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τοῦ ἀποβλέποντος εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν».

Ἐν ὁμόφωνον ΑΜΗΝ ἀντήχησεν ἐντός καὶ ἔκτος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καὶ τοῦτο συνετέλεσεν ὥστε νὰ συγκινηθῇ ἔτι μᾶλλον ὁ Πανιερώτατος καὶ νὰ διακόψῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν λόγον τοῦ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΔΕΣΠΟΤΑΙ

Παρήλθον εὐτυχῶς τὰ μαῦρα χρόνια ἐκεῖνα κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ λόγῳ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν μητέρα Ὁρθοδοξίαν, ἠνείχοντο τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας οὕτως καὶ τύφῳ νὰ εἶναι Δεσπόται, μακρὰν ἀπὸ τὰ δάκρυά του, μακρὰν ἀπὸ τὰς πνευματικὰς καὶ ὀλικὰς ἀνάγκας του. Μακρὰν ἄλλωστε καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουν «ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν αὐτοῦ εὐθύνειν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Τώρα Ἅγιοι Δεσπόται, ἐπληθύνθη ἡ γνώσις, ὅπως προφητεύῃ ὁ Ἀνὴρ ἐπιθυμῶν ὁ Δανιὴλ καὶ οἱ Χριστιανοί, ἢ τὸ θέλετε ἢ δὲν τὸ θέλετε, θέλουσι νὰ ἀποκτήσωσι τὰ δικαιώματά των εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἐπιτρέπουν νὰ σείετε δλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον σκανδαλώδη ζωὴν των καὶ νὰ μένουν ἀδρανεῖς. Οἱ Χριστιανοὶ μελετοῦν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐκεῖ βλέπουν πὺς ὁ Ἰησοῦς θέλει τοὺς Ἀντιπροσώπους του οὔτε πῆραν οὔτε ράβδον οὔτε χροσόν.... Ἀγγέλους τοὺς ὀνομάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὰ πάντα θυσιάζοντας ἕστω καὶ διὰ μίαν ψυχὴν. Δὲν θὰ ἀνε-

χθῇ ἐπὶ πολὺ ἐβδομήκοντα Τσάρους νὰ τὸν ποιμαίνου· θέλει νὰ ποιμαίνητε ἀπὸ Ἐπισκόπους καὶ ὄχι ἀπὸ Δεσπότας. Συνέλθετε λοιπὸν καὶ συμμορφωθῆτε ἐὰν θέλητε νὰ κάθησθε εἰς τοὺς θρόνους σας ἢ ἄλλῶς θὰ σᾶς διώξῃ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Λαός. Ἡ ὥρα εἶναι Δώδεκα παρὰ πέντε, καὶ αὕτη νυκτερινή.

Θαλασσινὸς

ΑΦΙΞΕΙΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Κατ' αὐτὰς ἀφίχθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀδελφῆς Κοινότητος Σεργῶν κ. Βλάσιος Χριστοφορίδης μετὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως αὐτῆς κ. Σταύρου Κομνηνοῦ.

Οὗτοι ἐπισκέφθησαν δὲ ὀνόματος τῶν Ἀδελφῶν τὸν φίλον βουλευτὴν τῆς περιοχῆς Σεργῶν κ. Χ. Γοργιάν, εὐχαριστήσαντες αὐτὸν διὰ τὰς ἐνεργείας του, καὶ τονίσαντες τὴν ἀνάγκην τῆς ολοκληρώσεως τῶν ἐνεργειῶν. Ἀναχωρήσαντες ἐπέτυχον τὸ ἀπογρᾶμμά τῆς Ἐκκλησίας των.

ΗΡΩΪΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ!!

Εἶναι πενιχρὸς ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, προκειμένου νὰ προσδιορισθῇ τὸ ἀγωνιστικὸν μεγαλεῖον τῶν ἀνδρῶν τῶν ἑλλὰδα ἀδελφῶν μας. Μεταβάλλοντα ὁμολογουμένως εἰς τιμᾶς, ὅταν ποθεῖται νὰ περασιπύσων τὰ ἱδανικά των. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἀποδεικνύει τὸ τελευταῖον περιστατικὸν τοῦ Παραρτήματος Ἀράμης. Τὴν ἡμέραν τῆς Παναγίας ἐτελεσθῇ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Πύργου μεγалоπρεπεστάτη Λειτουργία, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν πλέον τῶν 2.000 ἀτόμων καταφανῶς συγκινηθέντων ἀπὸ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅλος ὁ πῦξ ἀντιθέτως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἐντολὰς τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχυρὰ ἀστυνομικὴ δύναμις μετέβη ἐπὶ τόπου διὰ νὰ τοὺς διαλύσῃ. Συνήρτησεν ὅμως ἀπόρρητον ὄχλρον· ὅταν δὲ συνέλεβον τὸν ἀρχιμανδρίτην κ. Καλλιόπιν Γκιαννουλόπουλον καὶ τὸν ἱεροψάλτην Ἰηλῶτην τέον κ. Στυλιανὸν Αἰσαρίδην κυριολεκτικῶς ἐδοξήθη ἡ Ἀράμη. Σύσσωμον τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἠκολούθησε τοὺς δεσμίους καὶ δι' οὐρανομήμων κρηνῶν ἐπέτυχον τὴν παραπομπὴν των εἰς τακτικὸν Δικαστήριον, παρὰ τὸ γεγονός δι' ἀπερασίσθη νὰ δικασθῶν εἰς τὸ αὐτόφωρον. Τὸ περιστικτικὸν αὐτὸ δεικνύει τὸ μαχητικὸν φρόνημα τῶν Παραρτημάτων. Συγχάρομεν ἅπαν τὸ Παραρτήμα καὶ τοὺς δικαιοσύνας αὐτοῦ.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΔΥΟ ΗΓΕΤΩΝ

Τὸν ἀφίχθέντα δὲ Ἀλεξανδρείας σεπτὸν Πατριάρχην καὶ ἀρχηγὸν τῆς κατὰ Ἀφρικὴν Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κ. κ. Χριστοφόρον ἐπισκέφθη εἰς τὸ κατάλυμά του ὁ Πανιερώτατος πρόεδρος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος. Οἱ δύο Ἐκκλησιαστικοὶ Ἡγέται συνεσκέφθησαν ἀρκετὰ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Ὁ Μακαριώτατος Πάτρις καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Πανιερωτάτου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ διαβιβάζῃ τὰ δέοντα πρὸς τοὺς δύο συνεργάτας του, Ἐπισκόπους Χριστιανουπόλεως καὶ Διανείας κ. κ. Χριστοφόρον καὶ Πολύκαρον. Ἐν ἰδίᾳ διετύπωσε τὴν βεβητάτην Του θλίψιν διὰ τὴν ἀκολουθαυμένην ὑπὸ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας τακτικῇ.

Ἐκδόσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Ἀποδοτική: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκτυπὴ 7.—Ἀθήναι

Ἐκδόσεις: Γεωργίου Γεωργίου Σακερινῆς
Θαμιστοπούλου 33.—Ἀθήναι